

Στον πάνσεπτο του Χριστού Πρόδρομο και Βαπτιστή Ιωάννη (Άγιος Γρηγόριος Παλαμάς)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 29 Αυγούστου, 2016

Ἄν ὁ θάνατος τῶν ὁσίων εἶναι ἀξιότιμος καί ἡ μνήμη τοῦ ἀνθρώπου, πού σ' ὅλη του τή ζωή ἔκανε μέ συνέπεια τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, πανηγυρίζεται μέ ἐγκωμιαστικούς λόγους, πόσο περισσότερο ἔχουμε ἐμεῖς ὑποχρέωση νά γιορτάζουμε μέ ἐγκώμια τή **μνήμη τοῦ Ἰωάννη**, πού βρίσκεται στήν πιό ψηλή κορυφή, πάνω ἀπ' ὅλους τούς ὁσίους καί τούς δικαίους; τοῦ Ἰωάννη πού σκίρτησε προφητικά γιά τή σάρκωση τοῦ Θεοῦ-Λόγου -ἐνόσω ἀκόμα βρισκόταν στή μητρική κοιλιά- πού γεννήθηκε καί κήρυξε πρῖν ἀπό Ἐκεῖνον καί μέ τά κηρύγματά του ἐτοίμασε τήν ἔλευσή Του στόν κόσμο; τοῦ Ἰωάννη πού ἀπό Αὐτόν τόν Θεό-Λόγο ἐπίσης ἀνακηρύχτηκε καί ὁμολογήθηκε δημόσια ὡς ἀνώτερος ἀπ' ὅλους τούς προφήτες, τούς δικαίους καί τούς ὁσίους ὄλων τῶν αἰώνων; Δέν μπορούμε βέβαια νά ἰσχυριστοῦμε ὅτι, ἐπειδή ἡ ζωή του ξεπερνάει τά ἀνθρώπινα λόγια ἢ ὅτι ἐπειδή ὁμολογήθηκε ἀπό τόν ἴδιο τόν Μονογενῆ Λόγο τοῦ Θεοῦ καί τιμήθηκε δημόσια, δέν ἔχει ἀνάγκη καί ἀπό τό δικό μας ἐγκώμιο, καί μέ αὐτή τήν πρόφαση νά σιωπήσουμε καί ν' ἀφήσουμε νά περάσει ἡ ἡμέρα τῆς μνήμης του χωρίς ἐγκωμιαστικούς λόγους, αὐτούς πού οἱ δυνάμεις μας ἐπιτρέπουν νά ἐκφωνήσουμε, μέ σκοπό νά τιμήσουμε αὐτόν πού, κατά τίς γραφές, **ὑπῆρξε ἡ φωνή τοῦ Θεοῦ-Λόγου.**

Ἰσα-ἴσα, ἐπειδή τόσο μεγάλος ἀνακηρύχτηκε καί ὁμολογήθηκε δημόσια ἀπό τόν ἴδιο τό Δεσπότη τῶν ὄλων Ἰησοῦ Χριστό, κάθε γλώσσα πιστοῦ χριστιανοῦ ἄς κινηθεῖ γιά νά τόν ὑμνήσει μ' ὅλη της τή δύναμη. Ὅχι βέβαια γιατί θά καταφέρουμε νά προσθέσουμε ἕνα ἀκόμη στολίδι στή δόξα του -πῶς εἶναι δυνατόν;- ἀλλά γιά νά ἐκπληρώσουμε τό χρέος μας καθένας χωριστά καί ὅλοι μαζί, ἐξιστορώντας καί ὑμνώντας ὅλα τά ἀξιοθαύμαστα πού σχετίζονται μέ τήν ἀγία μορφή του. Γιατί ὀλόκληρη ἡ ζωή τοῦ μεγαλύτερου ἀπ' ὅλους ὅσους ποτέ γεννήθηκαν πάνω στή γῆ, ξεπερνάει κάθε θαῦμα. Καί μάλιστα, ὄχι μόνο ὀλόκληρη ἡ ζωή ἐκείνου πού προφήτεψε, πρῖν ἀκόμα γεννηθεῖ καί πού ἀργότερα **ξεπέρασε κάθε προφήτη**, ἀλλά καί ὅσα συνέβηκαν πολύ πρῖν ἀπό τή γέννησή του καί μετά τήν ὀσιακή ζωή του καί ἔχουν σχέση μ' αὐτόν, ὑπερβαίνουν κάθε θαῦμα.

Θεῖες γι' αὐτόν λαλιές θεοφώτιστων προφητῶν τόν ὀνόμασαν, πρῖν ἀπ' τή γέννησή του, **ἄγγελο** καί ὄχι ἄνθρωπο, **λυχνάρι τοῦ οὐράνιου φωτός** πού σάν ἄλλος ὀλόλαμπρος ἀγγελινός **ἀνέτειλε πρῖν ἀπό τόν ἥλιο τῆς δικαιοσύνης** καί πού ὑπῆρξε -ἀφοῦ προηγήθηκε ἀπό τόν Χριστό, τόν ἥλιο τῆς δικαιοσύνης- φωνή τοῦ Ἰδιοῦ τοῦ Θεοῦ-Λόγου. Γιατί τί εἶναι κοντινότερο ἢ πιό συγγενικό μέ τό Θεό-Λόγο ἀπό τήν ἴδια τή φωνή Του;

Όταν έγγιζε ο καιρός της συλλήψεως του Ίωάννη, άφοῦ κατέβηκε από τόν οὐρανό ἄγγελος καί ὄχι ἄνθρωπος, ἔλυσε τή στείρωση τοῦ Ζαχαρία καί τῆς Ἐλισάβετ, μηνύοντας ὅτι οἱ μέχρι τότε ἄγονοι σύζυγοι θά ἀποκτοῦσαν στά βαθιά γεράματα τους παιδί καί προεξαγγέλλοντας ὅτι ἡ γέννησή του θά ἦταν γιά ὅλους ἀφορμή χαρᾶς καί σωτηρίας. Ὅπως λέει ἡ Ἀγ. Γραφή «*θά ἀναδειχτεῖ μέγας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Δέν θά δοκιμάσει ποτέ του κρασί ἢ ἄλλα οἰνοπνευματώδη ποτά καί θά εἶναι γεμάτος ἀπό Πνεῦμα Ἅγιο, ἐνῶ ἀκόμα θά βρίσκεται στή μητρική κοιλιά. Θά βοηθήσει ἀκόμα νά ἐπιστρέψουν στόν Θεό μέ τή μετάνοια πολλοί Ἰσραηλίτες. Καί θά ἔρθει πρῖν ἀπό Ἐκεῖνον μέ τό Πνεῦμα καί τή δύναμη τοῦ προφήτη Ἡλία*» (Λουκ. 1,15). Γιατί καί ὁ Τίμιος Πρόδρομος θά εἶναι παρθένος ὅπως καί ὁ προφήτης Ἡλίας καί θρέμμα τῆς ἐρήμου περισσότερο ἀπ' ἐκεῖνον. Καί ἀκόμα θά εἶναι ἐλεγκτής βασιλιάδων καί βασιλισσῶν πού ἔπесαν στήν παρανομία. Ὅ,τι ἀναφέρεται στό πρόσωπο τοῦ Ἡλία τό 'χει ἐκεῖνος πῶτερο ἐκτελέσει, γιατί ὑπῆρξε πάνω ἀπ' ὅλα πρόδρομος τοῦ Ἰδιοῦ τοῦ Θεοῦ. Γιατί λέει ἡ Ἀγ. Γραφή: «*θά ἔρθει πρῖν ἀκόμα Ἐκεῖνος σαρκωθεῖ*».

Ἐπειδή σ' ὅλα αὐτά ὁ Ζαχαρίας θεώρησε σκόπιμο νά μή δώσει ἀνεπιφύλακτα τήν πίστη του, ἔχασε τή λαλιά του. Ἄφοῦ ἀρνήθηκε νά κηρύξει μέ τή θέλησή του, κράζει χωρίς νά τό θέλει μέ τή σιωπή του καί διαλαλεῖ τήν παράξενη σύλληψη τοῦ παιδιοῦ, μέχρι νά γεννηθεῖ αὐτός πού θά ἔρθει στόν κόσμο, πρῖν ἀπό τόν Θεό Λόγο σάν φωνή τοῦ Λόγου.

Ἄφοῦ συνελήφθηκε μετά ἀπό τέτοιες καί τόσο μεγάλες ἐπαγγελίες, χρίεται προφήτης πρῖν ἀκόμα γεννηθεῖ καί μεταδίδει θαυματουργικά στή μητέρα του τήν προφητική χάρη. Καί ὅπως λέει ὁ προφήτης Ἡσαΐας «*Ντύνεται σωτηριῶδες ἱμάτιο καί χιτώνα εὐφροσύνης*» (Ἠσ. 61, 10). Ὅπως ἀκόμα ἔκανε ὁ προφήτης Ἡλίας στόν Ἐλισσαῖο, ἔτσι καί αὐτός χρίει στή θέση του προφήτη τόν πατέρα του. Καί ὄντας ἀκόμα ἔμβρυο φτάνει καί ξεπερνάει καί τῶν δύο προφητῶν τήν τελειότητα, ἀποκαλύπτοντας τήν προφητική του δύναμη μέ τό ἰδιαίτερο σκίρτημά του κατά τήν παρουσία τοῦ Κυρίου. Καί ἦταν προφητικό τό σκίρτημά του ἐπειδή ἀκριβῶς τό ἔμβρυο μετά τή διάπλαση τῶν μελῶν του μπορεῖ νά κινεῖται μέσα στή μητρική κοιλιά, ἀλλά δέν μπορεῖ νά μιλάει, γιατί ἡ κυοφορία του τό ἐμποδίζει νά ἔρθει σέ ἐπαφή μέ τόν ἀτμοσφαιρικό ἀέρα καί κατά συνέπεια δέν μπορεῖ νά παράγει καί νά μεταδίδει ἤχους.

Ἐφτασε λοιπόν στό πατρικό του ἡ Παρθένος Μαριάμ, φέρνοντας στά σπλάχνα τῆς τόν Ἰδιο τόν Θεό. Ὁ Ἰωάννης, ἐνῶ ἀκόμη βρισκόταν στήν κοιλιά τῆς μητέρας του, δέν ἄφησε νά περάσει ἀπαρατήρητη ἡ Θεία παρουσία καί ἡ οἰκονομία Του γιά τόν ἄνθρωπο, ἀλλά, χρησιμοποιώντας τή γλώσσα τῆς μητέρας του καί θεολογώντας, ἀνυμνεῖ ἀπό ἐκεῖ τήν Ἀειπάρθενο Θεοτόκο.

Τί ἀξιοθαύμαστο ἀλήθεια πράγμα! Σκιρτάει καί εὐφραίνεται, ὄντας στά μητρικά σπλάχνα, ἀφοῦ μέ τή χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δέχτηκε στή μητρική κοιλιά τήν τελειότητα τοῦ «μέλλοντα αἰῶνα». Γιατί ἀκριβῶς καί ὁ μέγας ἀπόστολος Παῦλος, προκαταγγέλλοντας τό μυστήριο τῆς αἰώνιας ζωῆς, λέει: «*Σπέρνεται σῶμα ὑλικό,*

ἀνασταίνεται σῶμα πνευματικό» (Α΄ Κορινθ. 15, 44), δηλαδή σῶμα πού θά ζεῖ καί θά κινεῖται μέ τήν ὑπερφυσική δύναμη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, στήν αἰώνια μακαριότητα. Ἔτσι καί ὁ Ἰωάννης συνελήφθηκε καί συγκροτήθηκε ὡς φυσικό σῶμα στή μητρική κοιλιά, μέ τήν παράδοξη ὅμως χαρισματική ἐπενέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀναδείχτηκε σῶμα πνευματικό. Καί μέ τή χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, σκιρτώντας γεμάτος ἀγαλλίαση, ἀξίωσε τή μητέρα πού τόν κυοφοροῦσε νά μιλήσει προφητικά. Ἔτσι μέ δυνατή φωνή, χρησιμοποιώντας τή μητρική γλώσσα, εὐλογοῦσε τόν Θεό καί κήρυξε λαμπρόφωνα τήν Παρθένο, πού κυοφοροῦσε, Μητέρα τοῦ Κυρίου καί Ἐκεῖνον πού βρισκόταν στά σπλάχνα της, καρπό τῆς κοιλιᾶς της, γνωρίζοντάς την ἔτσι σ' ὅλους ἔγκυο συγχρόνως καί παρθένο. Ἔτσι ὁ Ἰωάννης ὄχι μόνο, ὅπως λέει ἡ Ἀγ. Γραφή (Ἠσαΐα, 7, 15-16), πρὶν ἀκόμα γνωρίσει τό κακό διάλεξε τό ἀγαθό, ἀλλά καί πρὶν ἀκόμα γνωρίσει τόν κόσμο, ὄντας ἔμβρυο, ἦταν πάνω ἀπό τά ἐγκόσμια πράγματα. Μετά δέ τή γέννησή του γέμισε ὅλους μέ χαρά καί ἐκπληξη γιά τά θαυμάσια καί πρωτόγνωρα πού συνέβηκαν γύρω ἀπ' τό πρόσωπό του. «Ἦταν τό χέρι τοῦ Θεοῦ ἐπάνω του», ὅπως λέει ἡ Ἀγ. Γραφή, ἐπιτελώντας καί πάλι, ὅπως καί πρὶν ἀπό τή γέννησή του, πράγματα θαυμαστά. Τό στόμα τοῦ πατέρα του πού εἶχε κλειστεῖ, ἐπειδή δέν πίστεψε τόν παράδοξο τρόπο τῆς συλλήψεως τοῦ παιδιοῦ, ἀνοίχτηκε καί γέμισε Πνεῦμα Ἅγιο καί προφήτησε πολλά καί γιά διάφορα ἄλλα θέματα, ἀλλά καί γιά τό ἴδιο τό παιδί του, καί εἶπε: «Καί σύ παιδί μου, θά ὀνομαστεῖς προφήτης τοῦ ὑψιστου Θεοῦ, γιατί θά προπορευτεῖς πρὶν ἀπό τή σάρκωσή Του, γιά νά ἐτοιμάσεις στίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων τό δρόμο τοῦ ἐρχομοῦ Του καί νά γνωρίσεις στό λαό Του τή σωτηρία, πού Αὐτός ἐρχεται νά χαρίσει» (Λουκ. 1, 76). Ὅπως λοιπόν κατά τή σύλληψή του τό Θεῖο αὐτό παιδί, ἔμβρυο ὄντας, ἦταν ζωντανό ὄργανο τῆς Χάρης τοῦ Θεοῦ καί μέ τή χάρη Του σκιρτοῦσε καί μέσα στήν πληρότητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀγαλλόταν, ἔτσι καί μετά τή γέννησή του μεγάλωνε καί δυνάμωνε μέ τή χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καί ἐπειδή ὁ κόσμος δέν ἦταν ἄξιος νά τόν κρατάει στούς κόλπους του, **παρέμεινε ἀπό μικρός, σ' ὅλη του τή ζωή στήν ἔρημο**, περνώντας τίς ἡμέρες του **χωρίς μέριμνα, χωρίς ἰδιοκτησία, χωρίς καμιά ἀπολύτως ὑλική φροντίδα**. Ἡ ψυχή του δέν γνώρισε τή λύπη πού φέρνει ἡ ἀνθρώπινη ἐμπάθεια, δέν ἔδωσε τόπο μέσα του σέ διεστραμμένα πάθη καί δείχτηκε ἀνώτερος ἀπό κάθε ἐφήμερη ὑλική ἡδονή πού κολακεύει τό σῶμα καί τίς σωματικές αἰσθήσεις. **Γιά τόν Θεό μόνο ζοῦσε, τόν Θεό μόνο ἔβλεπε, τόν Θεό μόνο εἶχε ἀπόλαυση καί χαρά του**. Ζοῦσε σάν ἓνα ἀποκομμένο ἀπό τή γῆ κομμάτι καί ὅπως λέει ἡ Ἁγία Γραφή «ζοῦσε στήν ἔρημο, μέχρι τήν ἡμέρα πού ἐγινε γνωστός στούς Ἰσραηλίτες». Καί ποιά ἦταν αὐτή ἡ ἡμέρα; «Ὅταν ἔφτασε ὁ καιρός τοῦ Βαπτίσματος τοῦ Κυρίου», γιά τόν ὁποῖο καιρό ἔλεγε κάποιος ψαλμός: «Δέν ὑπάρχει πιά κανένας συνετός, κανένας πού νά ἀποζητάει τόν Θεό. Ὅλοι ξεστράτισαν ἀπό τό δρόμο Του, ὅλοι ἀλλοιώθηκαν μέσα στή φθορά τῆς ἀμαρτίας» (Ψαλμ. 13, 2-3). Ὅπως ἀκριβῶς λοιπόν ὁ Κύριος, ἐνῶ ὅλοι μας εἴμαστε ἀσεβεῖς, **κατέβηκε ἀπό τοὺς οὐρανοὺς ἀπό ἀνέκφραστη ἀγάπη γιά τόν ἄνθρωπο**, ἔτσι καί ὁ Ἰωάννης τότε ἄφησε τήν ἔρημο γιά χάρη μας, γιά νά ὑπηρετήσῃ τή Θεία βουλή Ἐκεῖνου, σχετικὰ μέ τή σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Γιατί **ἔπρεπε νά εἶναι τόσο μεγάλη καί ὑπερβολική ἡ**

ἀρετή αὐτοῦ ὁ ὁποῖος θά ὑπηρετοῦσε τὴν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, ὅσο μεγάλη ὑπῆρχε ἢ κακία τῶν ἀνθρώπων καὶ ὅσο ἀσύλληπτη καὶ ἀφάνταστη ἦταν ἡ συγκατάβαση τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Θεοῦ. Μ' αὐτόν τόν τρόπο θά προσέλκυε ὅσους τόν ἔβλεπαν, ὅπως ἀκριβῶς καὶ ἔγινε, ἐπειδὴ τοὺς ἔφερε κοντά του ὁ θαυμασμός πού ἐνιωθαν γι' αὐτόν, γιατί ζοῦσε ζωή ὑπερφυσική καὶ ἀγιασμένη καὶ ξεχώριζε τελείως ἀπό τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Ἀκόμα καὶ τό κήρυγμά του ταιρίαζε ἀπόλυτα μέ τὴ ζωὴ του. Γιατί ἔφερνε τό μήνυμα τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν καὶ ἀπειλοῦσε μέ φωτιά ἄσβεστη. Ἀκόμα φανέρωσε σ' ὅλους τόν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν, δηλαδή τόν Χριστό πού, ὅπως ὁ ἴδιος λέει στό ἱερό Εὐαγγέλιο, «κρατάει στά χέρια Του τό φτυάρι καὶ θά καθαρίσει ὀλόγυρα τ' ἄλωνι Του καὶ θά μαζέψει στήν ἀποθήκη Του τό στάρι. Τό ἄχυρο ὁμως θά τό κάψει σ' ἄσβεστη φωτιά» (Λουκ. 3, 17-18).

Καὶ ὄχι μόνο μέ λόγια ἀλλά καὶ μέ ἔργα φανέρωσε τόν Ἰησοῦ σέ ὅλους, βαπτίζοντάς Του, δείχνοντάς Του στό λαό, συστήνοντάς Του στοὺς μαθητές του καὶ γενικά μέ κάθε τρόπο μαρτυρώντας ὅτι Αὐτός εἶναι ὁ Υἱός τοῦ Οὐράνιου Πατέρα, ὁ «Ἀμνός» τοῦ Θεοῦ, ὁ Νυμφίος κάθε ψυχῆς πού θά τόν πλησίαζε καὶ θά πίστευε σ' Αὐτόν. Αὐτόν πού σηκώνει στοὺς ὠμους Του τὴν ἁμαρτία τοῦ κόσμου, πού καθαρίζει τοὺς ἀνθρώπους ἀπό κάθε μολυσμό καὶ τοὺς δωρίζει τόν ἀγιασμό τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος. Ἀφοῦ λοιπόν, ὅπως εἶχε προφητέψει ὁ Ζαχαρίας, **προετοίμασε τό δρόμο τοῦ ἐρχομοῦ τοῦ Χριστοῦ στίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων, μέ τό κήρυγμα τῆς μετάνοιας** καὶ ἀφοῦ συμπλήρωσε ὅλο τό ἔργο του, γιὰ τό ὁποῖο καὶ στάλθηκε στή γῆ, πρὶν ἀπό τόν Χριστό καὶ ἔγινε βαπτιστής Του στόν Ἰορδάνη, **ἀποσύρεται στήν ἔρημο γιὰ χάρη τοῦ Χριστοῦ**, ἀπ' ὅπου μέ παρρησία δίδασκε τά συγκεντρωμένα πλήθη τοῦ λαοῦ καὶ ἀπομακρύνεται ἀπό τό λαό παραδίνοντάς τον στόν Κύριο.

Ὁ Ἡρώδης ὁμως, ὁ γιός ἐκείνου τοῦ Ἡρώδη πού σκότωσε τά νήπια τῆς Βηθλεέμ, μολονότι δέν κληρονόμησε ὅλο τό βασίλειο τοῦ πατέρα του, ἀλλά διοικοῦσε μόνο τό ἕνα τέταρτο ἀπ' αὐτό, εἶχε κακία πολύ μεγαλύτερη ἀπό τόν πατέρα του. Ζοῦσε μέσα στήν ἀκολασία καὶ ἔδινε μέ τόν τρόπο αὐτό τῆς ζωῆς του βδελυκτό παράδειγμα κάθε εἶδους κακίας στοὺς Ἰουδαίους ὑπηκόους του. Μπροστά σ' αὐτή τὴν ἄνομη ζωὴ δέν ἦταν δυνατόν ὁ Ἰωάννης νά σιωπήσει καὶ νά τὴν ἀνεχτεῖ. Πῶς μπορούσε νά μὴ μιλήσει ἐκεῖνος πού ἦταν ἡ φωνὴ τῆς Ἀλήθειας; Ἔτσι τόν ἔλεγε γιὰ καθετὶ κακό πού ἔκανε, ἀλλά κυρίως γιὰ τὴ σχέση του μέ τὴν Ἡρωδιάδα, τὴ γυναίκα τοῦ ἀδερφοῦ του, πού τὴν εἶχε ἀρπάξει ἀπ' αὐτόν καὶ συζοῦσε μαζί της παράνομα. Καὶ τοῦ ἔλεγε: «Δέν σοῦ ἐπιτρέπεται νά συζεῖς μέ τὴ γυναίκα τοῦ ἀδερφοῦ σου τοῦ Φιλίππου» (Μάρκ. 6, 18). Ὁ Ἡρώδης ὁμως, μὴ ὑποφέροντας τόν ἔλεγχο ἢ καλύτερα τοὺς ἐλέγχους, ἔκανε ἄλλο ἕνα πονηρό ἀνδραγάθημα, ἔκλεισε δηλαδή τόν Ἰωάννη στή φυλακὴ.

Ὁ Φίλιππος, ὁ ἀδερφός τοῦ Ἡρώδη, ἦταν καὶ αὐτός γιός τοῦ Ἡρώδη τοῦ βρεφοκτόνου καὶ διοικητής ἐνός ἄλλου τμήματος ἀπὸ τά τέσσερα πού ἦταν χωρισμένο τό βασίλειο. Γιατί ὅταν ὁ πατέρας τους Ἡρώδης -μετά ἀπὸ τὴ σκληρὴ καὶ ἀλόγιαστη σφαγὴ τῶν βρεφῶν τῆς Βηθλεέμ- ἀφοῦ ἔπεσε σέ ἀφόρητες καὶ ἀγιάτρευτες ἀρρώστιες καὶ

συμφορές αυτοκτόνησε, μή μπορώντας νά υποφέρει τόν πολύ πόνο και τή λύπη, τότε παρουσιάστηκε ό άγγελος στόν Ίωσήφ, πού βρισκόταν στήν Αίγυπτο, και τοῦ εἶπε: «Σήκω και πάρε τό παιδί μέ τή μητέρα του και γύρισε πίσω στή γῆ τοῦ Ἰσραήλ, γιατί δέν ζοῦν πιά αὐτοί πού ζητοῦσαν νά σκοτώσουν τό παιδί» (Ματθ. 2, 13). Αφοῦ λοιπόν ό Ἡρώδης μέ τέτοιο φρικτό τρόπο ἔφυγε ἀπό τή ζωή, ό αυτοκράτορας τῆς Ρωμαϊκῆς αυτοκρατορίας χώρισε τό βασίλειό του σέ τέσσερα μέρη. Τά δύο τμήματα ἀπ' αὐτά τά μοίρασε σέ δύο ἄλλους, ἔξω ἀπό τήν οἰκογένεια τοῦ Ἡρώδη, και στά ὑπόλοιπα δύο ἔβαλε διοικητές τούς δύο γιούς τοῦ Ἡρώδη, τό Φίλιππο και τόν Ἡρώδη, πού λεγόταν Ἀντίπας, τόν ὁποῖο και ἔλεγε ό Ἰωάννης. Γι' αὐτό και ό Εὐαγγελιστής Λουκάς λέει ὅτι ό Ἡρώδης ἦταν διοικητής στό ἕνα τέταρτο τοῦ βασιλείου, δηλαδή στήν περιοχή τῆς Ἰουδαίας. Ὁ ἀδερφός του ό Φίλιππος ἦταν διοικητής στό ἄλλο τέταρτο, ὅπου ὑπάγονταν οἱ περιοχές τῆς Ἰτουραίας και τῆς Τραχωνίτιδας, τότε πού στόν Ἰορδάνη βρισκόταν ό Ἰωάννης και κήρυττε τό βάπτισμα τῆς μετάνοιας. Αὐτός λοιπόν, ό νέος Ἡρώδης, συνέλαβε τόν Ἰωάννη και τόν ἔκλεισε δέσμιό στή φυλακή, καθώς μάς λένε οἱ Εὐαγγελιστές Ματθαῖος και Μάρκος, γιατί τόν ἔλεγε γιά τήν παράνομη σχέση του μέ τήν Ἡρωδιάδα, πού ἦταν γυναίκα τοῦ ἀδερφοῦ του και τοῦ τῆν πῆρε. Ἀκόμα ό Εὐαγγελιστής Λουκάς ἀναφέρει, ὅτι ό Ἰωάννης τόν ἔλεγε ὄχι μόνο γιά τήν Ἡρωδιάδα, ἀλλά και γιά ὅλες τίς ἄλλες παρανομίες του. **Γιατί ὅμως ό Εὐαγγελιστής Λουκάς προσθέτει αὐτό τό «για ὅλα τά ἄλλα τόν ἔκλεισε στή φυλακή»;** (Λουκ. 3, 19-20). **Και γιατί οἱ ἄλλοι Εὐαγγελιστές μνημονεύουν μόνο τό γεγονός τοῦ ἐλέγχου γιά τήν ὑπόθεση τῆς Ἡρωδιάδας;** Ἐπειδή ἡ φυλάκιση τοῦ Ἰωάννη και πολλά ἄλλα αἷτια εἶχε, περισσότερο ὅμως τό ὅτι δέν ὑπέφερε ό ἀμαρτωλός βασιλιάς τόν ἔλεγχο, πού μέ θάρρος τοῦ ἀσκοῦσε ό Ἰωάννης, γιά ὅλα τά πονηρά ἔργα του. Γιά τήν ἀποτομή ὅμως τῆς τίμιας κεφαλῆς του ἡ μόνη αἷτια ἦταν ἡ μοιχαλίδα, ἡ ὁποία χρησιμοποιώντας σκευωρίες και πονηρές πλεκτάνες τελικά κατάφερε νά πετύχει τό ἔργο τῆς ἀποκεφαλίσσεως. Ὅταν ό Ἰωάννης ἔλεγε και προσπαθοῦσε νά ἀποτραβῆξει τόν Ἡρώδη ἀπό τήν παράνομη σχέση του, αὐτή ἔβραζε μέσα της ἀπό μίσος γιά τόν Ἰωάννη και ἠθελε νά τόν θανατώσει, ἐπειδή, ὅπως νόμιζε, δέν ὑπῆρχε ἄλλος τρόπος νά κατασιγάσει τόν ἔλεγχο πού τῆς ἔκανε. Γιατί δέν ἦταν μία οὔτε δύο οἱ βρώμικες πράξεις της ἀλλά πολλές. Ἦταν βέβαια τό ἀμάρτημα τῆς μοιχείας - τό χειρότερο ἀπ' ὅλα τά ἀμαρτήματά της - πού δέν γινόταν μέ ξένο, ἀλλά μέ τόν ἀδερφό τοῦ νόμιμου συζύγου της, μέ τόν ὁποῖο σύζυγο εἶχε οἰκογένεια και παιδιά και μάλιστα μία κόρη πού ἦταν ἀκόμα στή ζωή. Και ἐφόσον εἶχε παιδί, ἔστω και ἂν ἐκεῖνος εἶχε πεθάνει, ό Μωσαϊκός νόμος δέν τοῦ ἐπέτρεπε νά τήν παντρευτεῖ. Αὐτός ὅμως και ἐνόσω ἀκόμα ζοῦσε ό ἀδερφός του και εἶχε και θυγατέρα, τοῦ πρόσβαλε τήν οἰκογενειακή του τιμή. Δέν ἀσελγοῦσε δέ μαζί της κρυφά, ἀπό ντροπή γιά τήν παρανομία, ἀλλά φανερά και χωρίς συστολή διέπραττε τό ἀνόμημα. Ἔτσι δίνοντας ὅλη του τήν προαίρεση στό κακό δέν μπόρεσε νά σηκώσει τόν ἔλεγχο και ἔκλεισε τόν Ἰωάννη στή φυλακή. Ἀλλ' ὅμως ἡ ἴδια ἡ φυλακή τοῦ ἦταν μεγαλύτερος ἔλεγχος. Γιατί ὅσοι ὀπαδοί τοῦ Ἰωάννη ἄκουγαν ὅτι εἶναι φυλακισμένος ἔτρεχαν νά τόν δοῦν στή φυλακή και πλήθη σύχναζαν ἐκεῖ γιά χάρη του. Αὐτό τό γεγονός ἔδινε μεγάλη ἐνόχληση στήν Ἡρωδιάδα, πού ἔτρεφε ἄγριο

μίσος έναντίον του Ἰωάννη καὶ ζητοῦσε νὰ τὸν θανατώσει, μὰ δὲν τῆς ἦταν μπορετό. Γιατί «ὁ Ἡρώδης φοβόταν τὸν Ἰωάννη, ἐπειδὴ τὸν ἤξερε γιὰ ἄνθρωπο δίκαιο καὶ ἅγιο» (Μάρκ. 6, 20). Φοβόταν ὁ Ἡρώδης τὸν Ἰωάννη γιὰ τὴν μεγάλη του ἀρετὴ, ἀλλὰ δὲ φοβόταν τὸν Θεό, ἀπὸ τὸν ὁποῖο δίνεται στοὺς ἀνθρώπους ἡ ἀρετὴ. Καὶ δὲν φοβόταν τὸν Ἰωάννη γιὰ τὴν ἀγιότητά του, ἂν καὶ ἤξερε ὅτι ἦταν ἅγιος καὶ δίκαιος ἄνθρωπος, ἀλλὰ τὸν φοβόταν ἐξαιτίας τοῦ λαοῦ πού τιμοῦσε τὸν Ἰωάννη καὶ τὸν θεωροῦσε προφήτη, ὅπως μᾶς διηγεῖται ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος, ὁ ὁποῖος λέει ὅτι ὄχι μόνον ἡ Ἡρωδιάδα, ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ἡρώδης, ἤθελε νὰ θανατώσει τὸν Ἰωάννη, ἀλλὰ φοβόταν τὸ λαό. **Ἐκεῖνο πού ἀναφέρει ὁ Εὐαγγελιστὴς Μάρκος γιὰ τὸν Ἡρώδη (Μάρκ. 6, 20), ὅτι δηλαδή ἀκουγε μὲ εὐχαρίστηση τὸν Ἰωάννη, σημαίνει τοῦτο:** Ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει μὲ τὰ φάρμακα, πού ἂν καὶ αἰσθανόμαστε πίνοντάς τα τὴν πικράδα τους, ὅμως τὰ παίρνουμε ἀδιαμαρτύρητα, γιατί ξέρουμε τίς θεραπευτικὲς ιδιότητές τους, τὸ ἴδιο ἀκριβῶς ἀλλὰ ἀντίστροφα συμβαίνει καὶ μὲ τὰ πνευματικὰ διδάγματα. Μ' αὐτὰ δηλαδή εὐχαριστιοῦνται πολὺ οἱ ἄνθρωποι, γιατί ἀπὸ φυσικοῦ τους προξενοῦν εὐφροσύνη. Ἐκεῖνοι ὅμως πού δὲν πείθονται σ' αὐτὰ, δὲν συμμορφώνουν καὶ τίς πράξεις τους μὲ αὐτὰ, γιατί καταλαβαίνουν ὅτι εἶναι τελείως ἀντίθετα ἀπὸ τὴν πονηρὴ καὶ ἀμαρτωλὴ ζωὴ τους.

Ἴσως ἀκόμα ὁ Ἡρώδης ἀκουγε τὸν Ἰωάννη στὴν ἀρχὴ εὐχάριστα γι' αὐτό καὶ δὲν τὸν εἶχε θανατώσει. Καὶ ἀκούγοντάς τον ἴσως ἔκανε πολλὰ ἀπ' ὅσα αὐτὸς ἔλεγε. Ἐπειδὴ ὅμως, ὅπως εἶναι φυσικό, οἱ κακοὶ μισοῦν αὐτούς πού τοὺς ἐλέγχουν, ὁ Ἡρώδης μίσησε τὸν Ἰωάννη γιὰ τὸν ἔλεγχο πού τοῦ ἔκανε καὶ ἀφοῦ ξέχασε ὅλα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἀκουγε εὐχάριστα ἀπὸ τὸν Ἰωάννη, συμφώνησε μὲ τὴν ἐγκληματικὴ γνώμη τῆς μοιχαλίδας καὶ ὅπως λέει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος, ἤθελε πλέον καὶ αὐτὸς νὰ τὸν σκοτώσει ἀλλὰ φοβόταν τὸ λαό (Ματθ. 14, 5). Ὅχι βέβαια γιατί φοβόταν ἐπανάσταση ἀπὸ μέρος τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ μόνο καὶ μόνο τὴν ἀποδοκιμασία πού θὰ τοῦ ἔκαναν, γιατί ὅλοι εἶχαν τὸν Ἰωάννη γιὰ προφήτη. Ἦξερε πολὺ καλά ὅτι ἀπὸ κανένα δὲν ἔμεινε ἀπαρατήρητη ἡ μεγάλη ἀρετὴ καὶ ἡ χάρη τοῦ Ἰωάννη. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἀκριβῶς στό φρόνημα τοῦ λαοῦ ἦταν πολὺ κατώτερος ἀπὸ τὸν Ἰωάννη, φοβόταν τὴν κατηγορία πού θὰ τοῦ ἀπέδιδαν. Προσπαθώντας ἔτσι νὰ κερδίσει τὸν ἔπαινο τοῦ λαοῦ προσποιόταν ἀκόμη περισσότερο ὅτι ὑπάκουε καὶ εὐλαβεῖτο τὸν Ἰωάννη.

Ἡ Ἡρωδιάδα ὅμως, πού ἦταν σοφὴ στὴν τέχνη τῆς κακοπραγίας, τοῦ ἀπομάκρυνε καὶ αὐτὸν ἀκόμα τὸ φόβο καὶ τὸν ἔσπρωξε στό φόνο ἔτσι ὅπως ἤθελε, μὲ τὸ νὰ τὸν πείσει ὅτι δὲν κάνει κανένα ἐγκλημα. Μ' αὐτό λοιπὸν τὸ φονικό μίσος στὴν καρδιά της ζητοῦσε τὴν κατάλληλη περίσταση γιὰ νὰ κρύψει τὸ ἀνόμημά της καὶ νὰ κάνει ἔργο τῆς μανίας της κατὰ τοῦ Βαπτιστῆ καὶ προφήτη Ἰωάννη, χωρὶς νὰ προκαλέσει τὸ δυσμενὴ σχολιασμό ὅσο τὸ δυνατόν τῶν περισσότερων ὑπηκόων.

Ἐτσι ὅταν ἦρθε ἡ κατάλληλη στιγμή γιὰ νὰ μπεῖ σὲ ἐνέργεια τὸ φονικό σχέδιο, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς γιορτῆς πού γινόταν, μὲ ἀφορμὴ τὰ γενέθλια τοῦ Ἡρώδη, ἐνῶ ἦταν μαζεμένος ὁλος ὁ λαός καὶ ὅλοι οἱ ἐπίσημοι, μπῆκε ἀνάμεσά τους καὶ ἡ κόρη τῆς

Ἡρωδιάδας, πού τήν ἔμπασε ἡ ἴδια ἡ μάνα της, ἔχοντας βάλει σέ ἐνέργεια τό πονηρό σχέδιό της. Χόρεψε λοιπόν ἡ νεαρή κόρη μπροστά σ' ὄλους καί ἄρεσε πολύ καί στούς ἄλλους θεατές καί στόν Ἡρώδη. Γιατί πῶς ἦταν δυνατόν κόρη δική της, δασκαλεμένη ἀπ' αὐτή νά μή χορέψει τολμηρά καί νά μήν ἄρέσει καί στόν Ἡρώδη; Τόσο πολύ μάλιστα μέθυσε τήν ψυχή τοῦ Ἡρώδη -πού συμπαθοῦσε ιδιαίτερα τά ξεφρενα παιχνιδίσματα καί τ' ἄσεμνα χωρατά- ὁ ἀδιάντροπος αὐτός χορός, ὥστε νά φτάσει στό σημεῖο νά πεῖ στήν κόρη: «*Ζήτησέ μου ὅ,τι θέλεις καί ἐγώ θά στό δώσω*». Καί τῆς ὀρκίστηκε: «*Ὅ,τι μοῦ ζητήσεις θά στό δώσω, μέχρι τό μισό βασιλείο μου*» (Ματθ. 14, 7). Βγῆκε λοιπόν ἡ ξετσιπωτή κόρη καί πῆγε στή μητέρα της, τή δασκάλα της στούς ἄσεμνους χορούς καί στά καμώματα, τῆς λέει τόν ὄρκο πού ἔκανε μπροστά της ὁ Ἡρώδης καί τῆς ζητάει νά τῆς ὑποδείξει τί νά τοῦ ζητήσει. Ἐκείνη τή δασκαλεύει κατάλληλα. Ἡ κόρη ἀμέσως πείθεται μέ προθυμία καί ξαναγυρίζει ὀλοταχῶς στό βασιλιά καί τοῦ φανερώνει ἀδιάντροπα τό αἴτημα: «*Θέλω*», λέει, «*νά μοῦ φέρεis ἀμέσως, αὐτή τή στιγμή, στό πιάτο, τό κεφάλι τοῦ Ἰωάννη τοῦ Βαπτιστῆ*» (Μάρκ. 6, 25). Αὐτά ζήτησε χωρίς ἴχνος ντροπῆς ἡ κόρη, ἡ δέ μοιχαλίδα μάνα προσπαθοῦσε μέ τό νοῦ της νά ἀνασκευάσει τήν κατηγορία γιά τό φόνο τοῦ προφήτη καί Βαπτιστή, λέγοντας στό βασιλιά τά παρακάτω: *Θά φανεῖς ὅτι ἔκανες τό φόνο, ὄχι ἀπό μίσος γιά τόν δίκαιο ἄνθρωπο, ἀλλά γιά νά κρατήσεις τό λόγο σου. Καί «γέμισε λύπη ὁ βασιλιάς, ἀλλά ἐπειδή εἶχε ὀρκιστεῖ καί ἐπειδή ντρεπόταν τούς καλεσμένους, ἄν δέν δειχνόταν συνεπῆς στούς ὄρκους, δέν ἤθελε νά τῆς ἀρνηθεῖ*» (Μάρκ. 6, 26). Γι' αὐτό ἔστειλε στή φυλακή καί ἀποκεφάλισε τόν Ἰωάννη καί ἔφεραν τήν κεφαλή καί τήν προσφέρανε στήν κόρη.

Ἀλίμονο! Πόσα κακά φέρνει ἡ μανιασμένη φιλοδοξία! Δέν μπορούσε ὁ Ἡρώδης νά τόν θανατώσει, γιατί φοβόταν τό λαό καί ὅμως τόν θανάτωσε γιά μία χούφτα προσκαλεσμένους. Γέμισε ἡ ψυχή του λύπη, ὄχι γιά τίποτα ἄλλο, ἀλλά γιατί νόμισε ὅτι θά ἔχανε τή δόξα πού εἶχε ἀπό τά πλήθη. Δυσκολέψανε λοιπόν γιά τό βασιλιά ἀπό παντοῦ τά πράγματα. Ἄν μέν φόνευε τόν δίκαιο Ἰωάννη, θά τόν κατηγοροῦσαν γιά τό φόνο καί ἄν δέν τόν φόνευε, θά ρεζιλευόταν δημόσια, γιατί δέν θά ἦταν σέ θέση νά κρατήσει τόν ὄρκο του. Ὀρκίστηκε ἀπό τήν ἀκόρεστη ἐπιθυμία νά τόν τιμοῦν καί φοβήθηκε νά παραβεῖ τόν ὄρκο ἀπό τή φιλοδοξία. Ἔτσι ἔκανε τό φόνο ὑποχρεωμένος νά τηρήσει τόν ὄρκο του, ἀλλά συγχρόνως ἱκανοποιοῦσε τήν κούφια φιλοδοξία του.

Αὐτό τό συμπόσιο εἶχε ὀλόκληρο συγκροτηθεῖ γιά χάρη κοσμικῆς δόξας καί φαντασίας. Μήπως ἔτσι δέν μᾶς λέει ὁ Κύριος στό Εὐαγγέλιο: ***Πῶς μπορεῖτε νά ἔχετε πίστη σέ μένα, ἀφοῦ δεχόσαστε τιμές ὁ ἕνας ἀπό τόν ἄλλο καί δέν ζητᾶτε τήν τιμή πού προέρχεται ἀπό τόν Θεό, πού εἶναι ἡ μόνη πηγὴ τῆς δόξας καί τῆς τιμῆς;***» (Ἰωάν. 5, 44). Αὐτή τήν ἀνθρώπινη δόξα ἀποζητώντας οἱ Ἰουδαῖοι, ἀθέτησαν τήν πίστη πρὸς τόν Θεό. Αὐτό δέ πού τούς βαραίνει περισσότερο εἶναι τό ὅτι ἀποκεφάλισαν ὄλους τούς προφήτες καί τελευταῖο σταύρωσαν τόν Χριστό, πού εἶναι τό «πλήρωμα» ὅλων τῶν Προφητῶν. Αὐτά εἶναι τά ἔργα ἐνός βασιλιᾶ πού διαφεντεύεται ἀπό μοιχαλίδες καί χορευτρίες. Αὐτά εἶναι ἐκεῖνα πού

τόν θέλγουν, στά όποια άρέσκεται και για τά όποια δέν λογαριάζει και προδίδει τό βασιλικό του άξίωμα και τελικά φτάνει σ' αυτό τό έγκλημα.

Κάτι παρόμοιο, άδερφοί μου, παθαίνει και ό νοϋς μας. Ένω είναι από τόν Θεό φτιαγμένος νά είναι βασιλιάς και κυβερνήτης στά πάθη, όταν παρασυρθεϊ από αυτά ξεπέφτει στή διάπραξη κακών και δουλώνεται στήν άμαρτία. Έτσι όλοι οι δουλωμένοι στήν άμαρτία και στά πάθη, ένω ή συνείδησή τους τούς έλέγχει, τούς βαραίνει και τούς έμποδίζει, στήν άρχή κατά κάποιον τρόπο τήν άποστομώνουν -όπως ό Έρώδης τόν Ίωάννη- γιατί δέν θέλουν νά τήν άκούνε. Άκόμα δέν άνέχονται νά άκούνε οϋτε και τίς γραφές πού παρακινούν στήν άπομάκρυνση από τήν άμαρτία και τήν στροφή προς τήν κατόρθωση τής άρετής. Τελικά όταν κατακυριευτοϋν από τό διεστραμμένο λογισμό, πού συντροφεύει πιά τόν άνθρωπο παράνομα, όπως ή Ηρωδιάδα τόν Έρώδη, τότε και τόν **έμφυτο λόγο** πού ή Χάρη έχει χαράξει στήν ψυχή -έννοω τή συνείδηση- τήν έξουδετερώνουν, βουβαίνοντάς την τελείως. Συνέπεια αυτού είναι νά γίνονται άπιστοι και νά έρχονται σέ αντίθεση μέ όσα λέει ή θεόπνευστη Γραφή, **φτάνοντας στό σημείο τής τέλειας άσυνειδησίας** και τής έναντιώσεως στό λόγο του Θεού, όπως ακριβώς ό Έρώδης στόν Ίωάννη. Άλλά και εκείνοι πού άντιλέγουν στή δογματική διδασκαλία τής Έκκλησίας πάσχουν από τήν ίδια πάθηση ή καλύτερα κάνουν τά ίδια μέ τούς προηγούμενους. Γιατί, αυτοί όταν έλέγχονται από τίς γραπτές μαρτυρίες τών προφητών, τών άποστόλων και τών πατέρων τής Έκκλησίας πού έμείς τούς προβάλλουμε, στήν άρχή μέν σαν νά τίς φυλακίζουν αυτές τίς μαρτυρίες μέσα στά βιβλία, μάς λένε: Άφήστε τις αυτές νά βρίσκονται εκεί πέρα και μήν τίς χρησιμοποιεϊτε οϋτε νά τίς προβάλλετε σέ μάς. Δηλαδή δέν θέλουν νά δεχτοϋν οϋτε τά λόγια του Κυρίου πού λέει: «*Νά έρευνάτε τίς Γραφές και μέσα σ' αυτές θά βρεϊτε ζωή αίώνια*» (Ίωάν. 5, 39). Στή συνέχεια λοιπόν, από τή διεστραμμένη άντιληψη τους πού λειτουργεϊ σαν άλλη Ηρωδιάδα, πηγαίνοντας από τό κακό στό χειρότερο, κατανοϋν νά προσφέρουν αυτούς τούς λόγους μέσα στά συγγράμματά τους διεστραμμένους, σαν νά προσφέρουν κομμένα κεφάλια στήν πιατέλα, για νά εύχαριστοϋν και νά όδηγοϋν στήν άπώλεια αυτούς πού συμφωνοϋν μαζί τους.

Έτσι ό μέν Έρώδης έγινε ύπόδειγμα για κάθε κακία και άσέβεια, ό δέ Ίωάννης έγινε όδηγητική στήλη για κάθε άρετή και εύσέβεια. Ό Έρώδης είναι ό κακός, μέ όλη τή σημασία τής λέξεως, άνθρωπος. Αυτός πού συγκεντρώνει μέσα του όλη τή δύναμη τής άσέβειας και γίνεται όργανο για τήν έπιτέλεση αισχρών πράξεων. Σάρκα σκέτη, χωρίς ίχνος πνεύματος, δοϋλος τής σάρκας και άνθρωπος μέ όλότελα σαρκικό φρόνιμα. **Ό δέ Ίωάννης είναι ό άγιότερος άπ' όλους τούς θεοφόρους άντρες πού έζησαν ποτέ στή γη.** Η έξαίσια ψυχή πού είχε μέσα της συγκεντρωμένα όλα τά χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος, πού και τό ίδιο τό όνομά του άκόμα σημαίνει τή Θεία χάρη πού φέρνει μέσα του. Τό κατοικητήριο κάθε άρετής και εύσέβειας.

Δύο έντελώς αντίθετες εϊκόνας προβάλλουν σήμερα μπροστά στά μάτια μας. Άπ'

αυτές ή μία για λίγο και περιορισμένα, φαίνεται αρχικά να εύφραίνει και να τιμάει όσους θέλουν να συμμορφώσουν τη ζωή τους μ' αυτή, αργότερα όμως τους παραδίδει σε αφόρητη και ατέλειωτη ατιμία και θλίψη. **Ἡ ἄλλησθήν ἀρχή προσφέρει κόπο σ' αὐτούς πού τήν ἀκολουθοῦν, μετά ὅμως τούς χαρίζει Θεία δόξα καί ἀπόλαυση μυστική, ἀληθινή, αἰώνια.** Ἄν λοιπόν ζοῦμε σύμφωνα μέ ὅσα μᾶς ὑπαγορεύει τό σαρκικό φρόνημα, θά πεθάνουμε, ὅπως μᾶς λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος (Ρωμ. 8, 13), σάν τό δουλωμένο στή σάρκα Ἡρώδη. Ἄν ὅμως, μέ τή βοήθεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ποθήσουμε νά ἀκολουθήσουμε τά ἴχνη τοῦ Ἰωάννη καί ἀντιστεκόμαστε στίς πονηρές ἐπιθυμίες καί ἀπαιτήσεις τῆς σάρκας, θά ζήσουμε αἰώνια. Γιατί ἡ ζωή αὐτῶν πού ζοῦν σύμφωνα μέ τίς ἐπιταγές τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δέν ἔχει τέλος, ἀλλά βρίσκεται ἀπό τώρα μυστικά ἐνωμένη μέ τόν Θεό στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ (Κολασ. 3, 3). Καί γι' αὐτό δέν εἶναι σέ ὅλους φανερή. Ὅταν ὅμως ὁ Χριστός φανερωθεῖ, θά γίνουμε ὅμοιοι μέ Αὐτόν, κληρονόμοι τοῦ Θεοῦ καί συγκληρονόμοι τοῦ Χριστοῦ, ἔχοντας ἀξιωθεῖ νά κερδίσουμε τά αἰώνια ἐκεῖνα καί ἄφθαρτα ἀγαθά, «τά ὅποια δέν εἶδε μέχρι σήμερα μάτι καί ἀφτί δέν ἄκουσε καί ἀνθρώπινος νοῦς δέν φαντάστηκε» (Α' Κορ. 2, 9), γιατί ὑπερβαίνουν κάθε ἄκουσμα, θέαμα καί λογισμό. Καί αὐτά πού θά γευτοῦν καί θά ἀπολαύσουν ὅσοι ζοῦν σαρκικά, δέν θά εἶναι μόνο θνητά καί πρόσκαιρα. Ἀλλά καί ἡ εὐχαρίστηση πού θά προέλθει ἀπ' αὐτά θά εἶναι ἀσήμαντη καί τιποτένια, σάν κάτι ξυλοκέρατα πού εἶναι κατάλληλα μόνο γιά τροφή τῶν χοίρων.

Καί ἄν λοιπόν ἀκόμα αὐτά τά ξυλοκέρατα ἦταν αἰώνια, πάλι τά ἄλλα, τά πνευματικά, θά ἔπρεπε νά προτιμήσουμε, γιατί, ἔξω ἀπό κάθε σύγκριση, εἶναι ἀνώτερα. Καί ἄν ἀκόμα ἦταν αὐτά τά ξυλοκέρατα τόσο μεγάλα καί θαυμαστά ὅπως τά πνευματικά καί μόνο γιά τό λόγο ὅτι αὐτά εἶναι πρόσκαιρα, ἐκεῖνα δέ αἰώνια καί πάλι τά πνευματικά ἔπρεπε νά προτιμήσουμε, γιατί θά παραμείνουν αἰώνια.

Ἀφοῦ λοιπόν, ἀδερφοί μου, ἐκεῖνα τά ἀγαθά εἶναι αἰώνια καί ἀσύγκριτα, αὐτά δέ εὐτελεῖ καί πρόσκαιρα, ἄς προτιμήσουμε τά μόνιμα καί μυστικά καί οὐράνια, γιατί τά γήινα διασκορπίζονται καί φθείρονται. Ἄς προσπεράσουμε, ὅπως τούς ἀξίζει, τά πρόσκαιρα καί ἄν ἀκόμα γιά πολύ λίγο διάστημα προσφέρουν εὐχαρίστηση στίς αἰσθήσεις. Ἄς προσπαθήσουμε νά κερδίσουμε τά μέλλοντα ἀγαθά, γιατί αὐτά εἶναι αἰώνια καί ἄφθαρτα. Ἄς ἀποφεύγουμε νά μοιάσουμε τοῦ Ἡρώδη. Ἄς φροντίζουμε μέ ἐπιμέλεια, βάζοντας ὅλες μας τίς δυνάμεις, νά μοιάσουμε μέ τόν Πρόδρομο, πού ἔζησε μέσα στή Χάρη τοῦ Θεοῦ. Καί περισσότερο ἀπ' ὅλους τούς ἄλλους ἀνθρώπους ἄς προσπαθήσουμε ἐμεῖς πού διαλέξαμε τή μοναχική ζωή, ἡ ὁποία εἶναι ἀποχωρισμένη ἀπό τά κοσμικά ἥθη καί πράγματα καί μοιάζει λίγο μέ τήν ἐρημική καί ξέμακρη ἀπό τόν κόσμον ζωή τοῦ Προφήτη καί Βαπτιστῆ. Ὁ Τίμιος Πρόδρομος προγνωρίζοντας -σάν προφήτης πού ἦταν- καί τοῦτο, ὅτι δηλαδή αὐτό θά εἶναι τό μοναδικό τάγμα πού θά μπορέσει, ἔστω καί σέ μικρό βαθμό, νά ἀκολουθήσει τόν τρόπο τῆς ζωῆς του, **δέν ἀποκεφαλίστηκε πέφτοντας στόν ἀγώνα γιά θέματα δογματικῆς πίστεως, ἀλλά γιά θέματα ἠθικῆς ζωῆς.** Καί αὐτό γιά νά εἴμαστε καί ἐμεῖς οἱ μοναχοί ἔτοιμοι νά ἀντιστεκόμαστε μέχρι θανάτου ἐναντίον τῆς

ἀμαρτίας, γνωρίζοντας ότι θά λάβει στεφάνι μαρτυρίου αὐτός πού μέ ὄπλο τήν ἀρετή θά νικήσει τά πάθη. **Γιατί ὅσο πió μικρό κακό εἶναι ἡ ἀμαρτία σέ σχέση μέ τήν αἵρεση, τόσο κατά συνέπεια πió μεγάλο καλό εἶναι τό νά δώσει κανείς τή ζωή του καί μόνο γιά τήν ἀρετή παρά γιά τήν καταπολέμηση τῆς αἵρεσης.** Γιατί πῶς δέν θά 'δίνε τή ζωή του καί γιά κείνο τό μεγαλύτερο, δηλαδή γιά τήν ὀρθή πίστη καί λατρεία τοῦ Θεοῦ, ἂν ὑπῆρχε ἀνάγκη, αὐτός πού θυσιάζει τήν ψυχή του γιά τό μικρότερο, δηλαδή γιά τή συνέπεια στήν ἠθική ζωή; Γι' αὐτό τό λόγο καί αὐτός πού ὑπῆρξε ὁ ἐπιφανέστερος ἀπ' ὄλους τούς ἀνθρώπους, ὁ κήρυκας τῆς μετάνοιας, ὁ Πρόδρομος καί Βαπτιστής τοῦ Σωτῆρος, ἀποκεφαλίστηκε, πέφτοντας ἔτσι στόν ἀγῶνα γιά τή συνέπεια στήν ἠθική ζωή. Αὐτός, ἀδερφοί μου, δέν ὑπῆρξε μόνο πρόδρομος τοῦ Χριστοῦ ἀλλά καί τῆς Ἐκκλησίας Του καί τῆς δικῆς μας, τῆς μοναχικῆς πολιτείας. Αὐτός γεννήθηκε ἀπό τή στείρα Ἐλισάβετ καί ἐμεῖς ἀπό τήν Ἐκκλησία τῶν ἐθνῶν, γιά τήν ὁποία ἔχει γραφεῖ: *«Γέμισε ἀπό χαρά καί ἀγαλλίαση στείρα, πού δέν γεννᾷς παιδιά. Ξεφώνισε ἀπ' τή χαρά σου καί κράξε μέ παρρησία σύ πού μέχρι τώρα δέν γεύτηκες τίς ὠδίνες τοῦ τοκετοῦ, γιατί θά εἶναι πολύ περισσότερα τά παιδιά τῆς ἐρήμου, ἀπό ἐκείνης πού εἶχε τόν ἄνδρα»* (Ἡσ. 54, 1 - Γαλ. 4, 27).

Ἐκεῖνον, μετά τή γέννησή του, ὁ βρεφοκτόνος Ἡρώδης μέ ἄγριο μίσος κατεδίωκε γιά νά τόν σκοτώσει. Καί τόν καταπολεμοῦσε γιατί εἶχε ἔχθρα πρὸς τόν ἴδιο τόν Χριστό. Ὁ Ἰωάννης ὅμως βρῆκε καταφύγιό του τήν ἔρημο, τήν προτίμησε ἀπό τόν κόσμο καί κατοίκησε σ' αὐτή. Ἐπιτίθεται καί σέ μᾶς ὁ νοητός Ἡρώδης, δηλαδή ὁ διάβολος, μετά τήν πνευματική μας γέννηση, πολεμώντας τόν ἴδιο τόν Χριστό μέσα στή ζωή μας. Αὐτό κάνει καί μᾶς νά φεύγουμε ἀπό τόν κόσμο καί νά καταφεύγουμε στά μοναστήρια, σ' αὐτά τά ἀφιερωμένα στόν Θεό ἐκπαιδευτήρια. Ἐτσι ξεφεύγουμε ἀπό τούς ἄσπλαχνους ἐκείνους καί ὀπλισμένους ἐναντίον μας ὑπηρέτες του, δηλαδή ἀπό τά πάθη, τά ὁποία χρησιμοποιοεῖ σάν προσάναμμα γιά τή διάπραξη τῆς ἀμαρτίας καί μέ τά ὁποία μᾶς νεκρώνει πνευματικά καί μᾶς χωρίζει ἀπό τόν Θεό. Αὐτός εἶναι ὁ πνευματικός θάνατος πού μπαίνει μέσα μας ἀπό τά παράθυρα, δηλαδή **ἀπό τίς αἰσθήσεις μας** (Ἱερ. 9, 21). Μέσα ἀπό αὐτά πέρασε στήν ἀρχή καί γκρέμισε τό ἀνθρώπινο γένος ἀπό τήν οὐράνια δόξα καί στέρησε ἀπό τήν ἀθανασία τούς Προπάτορες. Ὑπάκουσε ἡ Εὐὰ στήν κακόβουλη καί πονηρή συμβουλή. Γνώρισε, ἔπαθε, ἔφαγε, πέθανε πνευματικά, ἔθελξε τόν ἄνδρα καί τοῦ μετέδωσε καί τήν τροφή καί τήν ἀπαγορευμένη ἀμαρτία. Ἐκεῖνοι δέν μπόρεσαν ν' ἀντισταθοῦν στήν πρώτη καί μόνη δοκιμασία, ἔδωσαν μέ μιᾶς προσοχή σ' ἓνα δόλιο λόγο. Νικήθηκαν ἀπό ἓνα ὠραῖο θέαμα, ἂν καί δέν ἦταν ἐμπαθεῖς, ἀλλά ἀπαθεῖς καί ζοῦσαν σ' ἓνα περιβάλλον πού δέν τό κυβερνοῦσαν τά πάθη.

Ἄραγε, θά μπορέσουμε ἐμεῖς, πού σ' ὅλη μας τή ζωή τρεφόμαστε ἀπό τό κοσμικό φρόνημα, ἀπό τίς πολύμορφες ὄψεις τῶν παθῶν, ἀπό τίς πολυλογίες, ἀπό τά ἄπρεπα λόγια πού ἀκοῦμε καί τίς ἀσύμφορες συναναστροφές, νά μή μολυνθοῦμε ἀπό τό κακό ἢ νά μήν τραυματιστοῦμε ψυχικά καί νά μή διατεθεῖ πονηρά ὁ ἐσωτερικός μας

κόσμος; Δέν είναι δυνατόν. Όχι, δέν μπορεί νά μή γίνει αυτό. Γι' αυτό ακριβώς και οί Πατέρες, ακολουθώντας τό παράδειγμα τοῦ Τιμίου Προδρόμου, ἐγκατέλειψαν τόν κόσμο, **ἀποφεύγοντας ἔτσι τή συνοίκηση μέ ἐκείνους πού ἔχουν κοσμικό φρόνημα καί κοσμική ζωή**. Άλλοι κατοίκησαν στήν ἔρημο καί ἔλκυσαν πρὸς αὐτήν πολλούς μεταγενέστερους. Άλλοι πάλι ἀσκήτεψαν στά μοναστήρια καί συγκρότησαν πνευματικές ἀδελφότητες, στίς ὁποῖες ὁ καθένας μας, σύμφωνα μέ τίς δικές του προϋποθέσεις, ἐνσωματώνεται καί μιμεῖται τό ζῆλο ἐκείνων, ζώντας ὅλοι μας μέσα σ' αὐτά τά ἱερά μαντριά.

Δέν πρέπει ὅμως μόνο νά κατοικοῦμε σ' αὐτά, ἀλλά καί νά ζοῦμε ὅπως ἔζησαν καί οί Πατέρες πού τά δημιούργησαν. Γιατί δέν λείπει ἀπό τούς ἄλλους αὐτούς θεϊκούς παραδείσους, δηλαδή τά μοναστήρια, τό γνωστό ξύλο τοῦ καλοῦ καί τοῦ κακοῦ, οὔτε ὁ διάβολος παύει νά εἶναι σύμβουλος. Ἐχοντας πιά ἀποχτήσει πείρα ἀπό τό παλιό παράδειγμα τοῦ Ἀδάμ καί τῆς Εὔας, ἄς ἔχουμε στραμμένη τήν προσοχή μας μόνο στό σοφό καί ἀγαθό σύμβουλο, δηλαδή τόν Χριστό μας.

Ἄς ἀκολουθοῦμε αὐτούς πού καί παλιότερα τόν ὑπάκουσαν καί τώρα πειθαρχοῦνε στό νόμο Του, ὁμοιώνοντας τή ζωή μας μέ τή ζωή τους, κατά τό ὑπόδειγμα καί τούς λόγους τοῦ ἀποστόλου Παύλου πού λέει *«μιμηταί μου γίνεσθε, καθὼς κἀγὼ Χριστοῦ»* (Α΄ Κορινθ. 4, 16), γιατί πραγματικά μετά ἀπό τόσες δοκιμασίες πού πέρασαν ἡ ζωή τους εἶναι ἀθθεντική.

Άλλά ὅπως ἀκριβώς στήν ἔρημο, ἔτσι καί στά ἱερά αὐτά μοναστήρια ὑπάρχουν θηρία καί κτήνη. Πρέπει λοιπόν πολύ νά προσέξουμε, μήπως -ἂν δέν μιμηθοῦμε ὁ καθένας μας σύμφωνα μέ τή δύναμή του τό βίο τοῦ Ἰωάννη- ἐξισωθοῦμε μέ τά ἀνόητα κτήνη καί μοιάσουμε σ' αὐτά (Ψαλμ. 48, 13).

Λοιπόν τί πρέπει νά κάνουμε; Ὁ Τίμιος Πρόδρομος ἦταν πάντα ἀσκεπής, δεῖγμα τῆς ἀδιάλειπτης προσευχῆς καί τῆς παρρησίας του πρὸς τόν Θεό. Γιατί σύμφωνα μ' αὐτό πού λέει ὁ Ἀπόστολος, ὁ *«ἄνδρας πρέπει νά προσεύχεται ἀσκεπής, ὥστε ἔχοντας ἀκάλυπτο τό πρόσωπό του, νά ἀντανακλᾷ τή δόξα τοῦ Θεοῦ»* (Β΄ Κορ. 3, 18). Ἄς καλύψουν λοιπόν τήν κεφαλή τους, δηλαδή ἄς προσπαθήσουν μέ κάθε τρόπο νά ἀσφαλίσουν αὐτοί πού ζοῦν μέσα στόν κόσμο καί σχετίζονται μ' αὐτόν, ὥστε νά προφυλαχτοῦν ἀπό τίς ζημιές καί τά σκάνδαλα, πού τόσο φυσικά παρουσιάζονται στή ζωή τους, ἂν καί δέν νομίζω ὅτι αὐτό μποροῦν νά τό κάνουν πάντοτε.

Ἐμεῖς ὅμως, κάνοντας πολύ καλά, ἀναχωρήσαμε ἀπό τόν κόσμο. Ἄς ἀπομακρυνθοῦμε ἀπ' αὐτόν καί μέ τή διάνοιά μας, ἐνώνοντας τό νοῦ μας μέ τόν Χριστό, ψέλνοντας καί ὑμνώντας Τον μέ πνευματικές ὑμνωδίες καί προσευχές. Ἀκόμα κάνοντας **μέ τήν προσευχή** τούς ἑαυτούς μας ναό τοῦ σωτηρίου Ὀνόματός Του, ἔχοντας Αὐτόν διαρκῶς στή μνήμη μας γιά χάρη τοῦ Ὁποίου ἐγκαταλείψαμε τόν κόσμο. Γιατί ἐκεῖνος πού ἄφησε γι' Αὐτόν τόν κόσμο καί ὅσα καλά εἶχε ἐκεῖ, ποθεῖ ὅπωςδήποτε νά

ένωθεϊ μαζί με τον Χριστό. Ἡ ἔνωση αὐτή κατορθώνεται μέ τή διαρκή **μνήμη τοῦ Ὁνόματός Του**, ἡ ὁποία καθαρίζει τό νοῦ. Ἄς καθαρίσουμε λοιπόν τά μάτια τῆς ψυχῆς μας μέ τό νά ἀναζητᾶμε τόν Θεό μέσα στά ἔργα μας, στά λόγια μας καί στούς λογισμούς μας. Δέν θά ἔχουμε κανένα ἐμπόδιο, μόνο νά θελήσουμε νά ἔχουμε στραμμένη τήν προσοχή μας, ὅσο μᾶς εἶναι μπορετό, στό βίο τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη. Ἐκεῖνος ἦταν στήν ἔρημο ἄστεγος, ἐμεῖς ἄς ἀρκεστοῦμε στή μικρή μας στέγη. Ἄς εἴμαστε εὐχαριστημένοι μέ τό μικρό κελλί, πού μᾶς ἔχει παραχωρήσει ὁ προεστώτας, φέρνοντας στό νοῦ μᾶς ἐκεῖνον πού σέ ὅλη του τή ζωή δέν εἶχε καθόλου κατοικία. Ἐκεῖνον πού τοῦ ἦταν ἀρκετά γιά τροφή τά **ἀκρόδρυα** καί ὁ **μελέαγρος**. Ὁ μελέαγρος ἦταν χόρτο πού φύτρωνε μόνο του, χωρίς καλλιέργεια στήν ἔρημο καί τοῦ ὁποίου τίς ρίζες χρησιμοποιοῦσαν γιά τροφή καί οἱ μετά τόν Ἰωάννη ἐρημίτες Πατέρες. Ἀκρόδρυα ὀνομάζουν τούς καρπούς. Μέ καρπούς λοιπόν καί ρίζες χόρτων ζοῦσε ἐκεῖνος ἢ μέ **μέλι ἄγριο**. **Φοροῦσε ἕνα μόνο χιτώνα, ζωσμένος δερμάτινη ζώνη, δείχνοντας ἔτσι καί μέ τά δύο αὐτά σύμβολα τή νέκρωση τῶν παθῶν πού ἔφερε πάνω στό σῶμα του** (Β΄ Κορ. 4, 10). Ἀκόμα, ἔχοντας ὁ ἴδιος τό ἀγαθό τῆς ἀκτημοσύνης, τό διδάσκει καί σέ μᾶς μέ τή ζωή του. Ἐμεῖς πόσο τά ἔχουμε ὅλα πλούσια! Τρόφιμα καί ροῦχα, κελλάρια καί ἀποθήκες γεμάτες ἀπό στάρι καί κρασί, ζυμωτήρια καί χώρους γιά νά κόβουμε τό ψωμί καί μέ λίγα λόγια ἔχουμε ὅ,τι χρειαζόμαστε.

Ἄς εὐχαριστοῦμε λοιπόν τόν Θεό πού μᾶς τά χορηγεῖ καί τόν Τίμιο Πρόδρομο, πρός Τιμή τοῦ ὁποίου ὅλα αὐτά ἄκοπα συγκεντρώνονται, σάν νά τρέχουν ἀπό κάποια πηγὴ καί ἄς τά προσφέρουμε γιά τή δόξα του, ἀνταποδίδοντάς του τήν εὐχαριστία μας μέ ἔργα. Γιατί ἂν εἴμαστε εὐχαριστημένοι μέ τά κοινά αὐτά ἀγαθὰ τῆς Μονῆς, δέν ἀπέχουμε ἀπό τήν ἀκτημοσύνη καί τήν ἐγκράτεια τοῦ Ἰωάννη. Ἄν καί ἐμεῖς δέν μπορούμε νά παραβληθοῦμε σέ τίποτα μαζί του, ὅμως ὅπως ἐκεῖνος τρεφόταν ἀπό τόν Θεό, ἔτσι καί ἐμεῖς τρεφόμαστε ἀπό τά ταμεῖα του, δηλαδή ἀπό τά ταμεῖα τοῦ Μοναστηριοῦ, πού εἶναι ἀφιερωμένα στόν Θεό. Αὐτό δέν εἶναι κακό. Κακό εἶναι νά ἔχουμε δικά μας ταμεῖα καί κτήματα. Αὐτό μᾶς χωρίζει ἀπό τήν κοινωνία τῶν Ἁγίων. Ἐκεῖνος πού ἔφυγε ἀπό τόν κόσμο καί ἔχει δικά του πράγματα, εἴτε γιατί τά ἔφερε μαζί του ἀπό τόν κόσμο, εἴτε γιατί τά ἀπέκτησε ὄντας μοναχός, σέρνει μαζί του τόν κόσμο καί ποτέ δέν τόν ἐγκαταλείπει, ἀκόμα καί ἂν βρίσκεται σ' αὐτό τό Ἅγιο Ὄρος, ἀκόμα καί ἂν ζεῖ μέσα σ' αὐτές τίς ἱερές Μονές πού εἰκονίζουν τόν οὐρανό. Αὐτός μολύνει καί τόν τόπο ἀκόμα πού κάθεταί καί τόν μετατρέπει σ' ἕνα κομμάτι τοῦ κόσμου. Αὐτός ὅπωςδήποτε θά κατακριθεῖ, γιατί νόμισε τόν ἱερό τόπο τοῦ Θεοῦ, σάν τόπο κοσμικό.

Μήπως ὅμως ἄφησε ὁ Βαπτιστής τοῦ Κυρίου καί Πρόδρομος Ἰωάννης τήν ἡρεμία καί τήν ἐρημιά ἐκεῖνη; Βέβαια τήν ἄφησε. Πότε ὅμως; Ὄταν στάλθηκε ἀπό Ἐκεῖνον γιά νά γνωρίσει τό δρόμο τῆς σωτηρίας στό λαό Του καί νά ἐλέγξει ὅσους δέν ὑπάκουαν στίς ἐντολές Του. Γι' αὐτό τόν ἔλεγχον ἀποκεφαλίστηκε ἀπ' αὐτούς, γεγονός τό ὁποῖο **σήμερα γιορτάζουμε**. Δέν ἔπρεπε αὐτός νά πεθάνει μέ «φυσικό» τρόπο. Γιατί αὐτός

ὁ «φυσικός» θάνατος εἶναι καταδίκη γιὰ τὴν παράβαση τοῦ Ἀδάμ, γιὰ τὴν ὁποία δέν ἦταν ὀφειλέτης ὁ Ἰωάννης, πού ὑπῆρξε ὑπηρέτης καί διάκονος τοῦ Θεοῦ θελήματος καί Τόν ὑπάκουσε ἀπὸ τότε πού βρισκόταν ἀκόμα στὴν κοιλία τῆς μητέρας του. Οἱ δίκαιοι, σύμφωνα μέ τὴν ἐντολή τοῦ Κυρίου, ὀφείλουν νὰ θυσιάζονται τόσο γιὰ τὴν ὀρθή πίστη καί λατρεία τοῦ Θεοῦ ὅσο καί γιὰ τὴν ἀκεραιότητα τῆς ἠθικῆς ζωῆς. Καί γι' αὐτό τό λόγο εἶναι πῶ κατὰλληλος γι' αὐτούς ὁ βίαιος θάνατος γιὰ χάρη τοῦ καλοῦ. Γι' αὐτό καί ὁ Κύριος τέτοιο θάνατο γεύτηκε. Ἐπρεπε λοιπόν καί ὁ θάνατος τοῦ Ἰωάννη, νὰ εἶναι ὄχι μόνο πρόδρομος ἀλλὰ καί ὅμοιος μέ τό θάνατο τοῦ Χριστοῦ, γιὰ νὰ προπορευτεῖ -σύμφωνα μέ τὴν προφητεία τοῦ πατέρα του Ζαχαρία- πρὶν ἀπὸ τὴν κάθοδο τοῦ Κυρίου στόν Ἄδη, καί νὰ γνωρίσει σ' αὐτούς, πού ἦταν στό σκοτάδι καί στή μαυρίλα τοῦ Ἄδη, τὴν ὁδό τῆς σωτηρίας, δηλαδή τὴ μετάνοια, ὥστε νὰ τρέξουν καί ἐκεῖνοι κοντὰ στόν Χριστό καί νὰ ἀπολαύσουν τὴ μακάρια καί ἀθάνατη αὐτὴ ζωὴ, πού Αὐτός χαρίζει. Αὐτὴ τὴ ζωὴ ἄς εὐχηθοῦμε καί ἐμεῖς νὰ πετύχουμε μέ τίς πρεσβεῖες ἐκεῖνου, πού τὴν ἀπόλαυσε ἀπὸ τὴν κοιλία ἀκόμα τῆς μάνας του, πού τὴν κήρυξε στόν κόσμο καί στόν Ἄδη καί πρὸς τὴν ὁποία καθοδήγησε καί καθοδηγεῖ ὅλους μέ τό λόγο καί τὴ ζωὴ του καί τίς ἱκεσίες του πρὸς τόν Θεό, μέ τὴ χάρη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Σ' Αὐτόν μόνο πρέπει ἡ αἰώνια δοξολογία. Ἀμήν.

(Ἀπὸ τό βιβλίο: «Θεϊκό Λυχνάρι, ὁ Τίμιος Πρόδρομος», Ἐκδόσεις "ΕΤΟΙΜΑΣΙΑ", Ἱεραῶς Μονῆς Τιμίου Προδρόμου Καρέα)

(Πηγή: imaik.gr)